

ברוך אתה אדוני אלוהינו מלך העולם בורא
השירה (ומגביה ידו ונותר עד שהיד, העט,
ההגבהה, החדר, החצר, חיות החצר, הירח,
מכתשי הירח, החלל, הלב העוטף את החלל –
הם שירה).

קיץ (שהוא נייר)

דבר אינו חסר. הכל עומד במדויק במקומו. העיר עומדת מאחורי המילה עיר. השמיים עומדים מאחורי המילה שמיים. אפילו החוסר כל ישנו והוא החומר הלבן בו משוקעות כל האותיות. ועדיין. **משהו** איננו. אלא שהמשהו אינו משהו ולכן גם אי-הימצאותו אינה וקשה מאוד לראות. כמו חפץ שנשתכח מלבה של דמות משנית בחלום, עובר אורח רחוק וקמט במצחו. העולם כולו עומד על הדבר הזה, שאינו ושאינו דבר ושחוסרו אינו, ואילו היה **נמצא** – היה נסדק ציר העולם ונשבר והאדמה והשמיים היו ניתקים ממקומם ונופלים אל רצפת התוהו ומתנפצים לאינספור רסיסים.

אני מבקש לשאת תפילה אבל איני יודע איך
(או למה). ראה את העולם העצוב הזה
שבראת. הרי אפילו עלילה לא צריך. די
ברשימה פשוטה של כלי מטבח כדי לשבור את
הלב. קערת עץ. כף. כפית. תרווד. צמר ברזל.
אריח אפרפר. ארון. כבר אי אפשר לשאת את
הצער ועדיין לא רשמנו את המילה העצובה
קומקום.

ראה אותי עומד במבוכתי לפניך, אתה שאפילו
העצב בעולמך כה יפה עד שאפשר להאמין
שהוא (כלומר העולם) קיים, ותן לי מילים כמו
ביפנית, מילים זעירות לתאר דבר מורכב
מאוד, כמו מילה עבור הרגע בו לבו של אדם
נחצה לשניים ואדם אחר מניף את אצבעו אל
הירח, או המילה עבור הרגע ההפוך, בו הירח
נשבר ושני האנשים העומדים תחתיו נופלים
זה אל זרועותיו של זה.

אני אומר אתה ומתכוון אתם (כלומר
הקוראים) ואני רואה אותך ישוב בכסא כבודך
במקום בו השמיים קצת בלויים ואתה מקפל
אוזן בדף ואני (לא משום הפגם אלא משום
התנועה) בוכה.

מה שלומך קורא יקר? האם גם בתוכך נפערות
תהום בכל פעם שדבר נמנה? האם גם לבך
נסדק אל מול המילה הנוראה "מרחשוון"?
ראה את המנעול הנפתח בגוף הנייר. ראת את
הרוח הנושבת בין האיברים. ראה. עיניך
תלויות בחלון הזה שבינינו ואינך יכול לגעת
והרוח נושבת בחוזקה.

אולי, קורא יקר, נקרא אותך בשם? בין בטנך
לבטני ייטווה חוט פלא דק של קריאה. מבקרי
הספרות שיטפסו עליו יפלו אבל הילדים ידלגו
מקצה לקצה וכמו בלדרים או דבורים יעבירו
בינך לביני מתנות.

אגלה לך סוד: הספר (הזה. ובכלל) בתוך העולם. גם העולם שבתוך הספר וגם הספרים שבתוכו והעולמות שבתוכם וכך הלאה. ועוד סוד אגלה לך: המחשבה **אינה** בעולם. גם האהבה. אבל כדי שהמחשבה **תיגע** באהבה צריך לעשות דבר **בעולם**, כמו לקטוף עלה או להזיח רהיט ממקומו או לרשום היכנשהו מילה יפה כמו "חטוורת" או "פינה".

אני מנסה הו אדוֹנֵי לצייר את היקום הזה
שבראת ולקדש את הציור ולחפש אותך בו,
ולא מוצא. אבל בקצה האחד של יריעת הבד
מאירות שמשות זרות ריבואות של כוכבים
ריקים, ובקצה האחר מניח אדם את יד הדיו על
כתף אביו, ואני מבין שלא אני ציירתי את
הציור כי אם אתה, ושלא צויר בו העולם כי אם
לבי.

מחל לי על כל השקרים משום אותם מראות
(פנימה והחוצה) שאני רואה אבל מתבייש
לספרם כמות שהם. מה אכתוב? שראיתי
מישהו שרגלו קצרה ושהפער בינה לבין רגלו
האחרת היה **צלילי** (טון וחצי בדיוק)? שעמדה
לידו ציפור ורגלה האחת מקופלת ויחד הן
(כלומר רגליהם של הציפור והאיש) השמיעו
את האקורד העצוב רה מינור?

מחל לי על שאני משליך עליך חפצים כמו את
עציץ הסחלב של הילדה ההיא שקראתי במקום
אחר ליאת, או עצמים גדולים יותר, כמו הירח
(כלומר הירח שלה). באמת אני משליך **מעצמי**
(כמו עץ בסתיו) ולא עצמים כי אם רגעים
עדינים מאוד. עציץ הסחלב הוא הרגע שהייתי
ילד ודג הזהב התהפך על גבו ונדם, והירח הוא
הרגע בו הדג לפתע ניעור ושב והתהפך על
בטנו ואז הצמיד את פניו התמהות אל דפנות
הזכוכית.

מחל על כל העצים שנכרתו ונפרסו דקים דקים.
הלוואי ויכולתי להשיב להם בספרים את
נצחיותם המתחדשת. בכל סתיו היו המילים
נושרות מן הדפים ובאביב היו מבלכות
במקומן מילים אחרות. בעוד אלף שנים הייתה
אפילו הפיסקה הזאת הופכת, מילה אחר מילה,
לסיפור אהבה.

מחל את הירח הזה שכתבתי (ואכתוב)
אינספור פעמים. הירח שהוא יסוד הכתיבה
שהרי כל משפט שהוא מופיע בו יכול
להצטמצם לחשיכה מוחלטת ואז לשוב
ולהאיר. למשל –

אני עומדת בצד האחד ודמות הירח שלי
עומדת בצד השני.
אני עומדת. ודמות הירח שלי?
אני דמות הירח שלי.
הירח שלי.
הירח.
ובחזרה.

מחל לי על סדנאות הכתיבה. כל מה שאמרתי
בכל השיעורים – טעות. גם הספר הרזה שאחר
כך כתבתי ואולי התקרב לומר דבר של אמת,
בסופו של דבר, שגה. ניסיתי ללמד לכתוב –
בעוד שהייתי צריך ללמד להפסיק לא לכתוב.

מחל על כל אותן הפעמים שכתבתי "אנחנו"
בצורת ריבוי מלכותי. התגלגלתי אל גוף
המילה יחיד ובתוכה נכפלתי והפתח היה צר
ולא יכולתי לצאת. כל נסיונותי לשבור את
המילה (למשל להתחכם ולכתוב "הוא") היו
סודקים את הפיסקה כולה. אין לי כפרה אלא
בשטיחת תחינה בפני הקוראים לחוס עלי
ולכלול בכל אותן "אנחנו" גם אותם.

מחל לי על שאתה משית עלי את אור רחמיך
אבל אני נוטע את רגליי תחת צל הדין של עץ
התאנה. אני, שהוריי נתנו לי את שמי אבל
נשאתי אותו כאילו היה שם של איש זר. אני,
שאצבעותיי קצרות אבל אני שולח אותן לילה
אחר לילה מתוך גופי אל מסך הטלפון.

אני מבקש לזכוח לך דבר-מה אבל אין לי דבר
שאני יכול לומר עליו שהוא שלי ומשום כך אני
זוכה לך עלילת דבר. חפץ אחד. לכאורה
עלילה קטנה מאוד אבל בעצם אינסופית. עם
החפץ בא האיש שאחז בחפץ. ששמט אותו.
האדמה אליו נשמט. היער הנטוע בה. השמיים.
והכוכב האחד שכבה כשהחפץ נשבר.

הרי אפשר הו אבינו מלכנו כאן בין קפלי הנייר לעשות הכל. למשל להחליף בין הירח לראשו של יהורם גאון (שזה ילך ויתחסר מעל לעננים בעוד שזה יעמוד מול הקהל ויאמר "אמא"). אפשר למתוח חיוך (שפתיים ושיניים והכול) על פני כדור הארץ (למשל בין העיר סאו פאולו שבברזיל והעיר דארווין שבאוסטרליה). אפשר להפוך טופס ממשלתי לתפילה ולחתום בתחתית "אמן כן יהי רצון" ואפשר למשות את הסופרים מתוך הרומנים הרומנטיים כמו את הנביא התינוק מן הנהר, ואת העלילה הנטושה לתרום למשוגעים ולהלומי הקרב כדי שיוכלו להיזכר בה כבשל עצמם.

אני מבקש את התפילה הזאת משום שלפעמים
אני אני עד למלואי (כלומר אני אני זולג
ממתארי), אבל לפעמים אני אני אני. כמו
בפעם ההיא שזוג האוהבים התנשק על הספסל
ואני ניתקתי מעצמי והייתי לעגיל שנפל
ונשתכח על הרצפה.

מה פשר הבכי הזה שחונק לפתע בגרוני. הלב
השלם שלי עצמי שובר את לבי.

אני יודע: זו אינה בדידות. זו זרות. כל התנועות נכונות, אבל החלל שגוי. מה שנארג במקום אחד נפרם במקום אחר. אין קושי או כאב. רק אולי עייפות מפעולת התרגום הבלתי פוסקת. גוף הבשר אל גוף הבשר. גוף השמיים אל גוף השמיים. גוף השמחה אל גוף השמחה.

משום שזוהי תפילה ספרותית אפשר לצאת ולהיכנס בה בלא צורך בסיבה. למשל עכשיו נפתחת דלת התפילה ופנימה נכנס חתול. הוא מטופף ברגליו עד לב לבה של השכינה ושם מתהפך על גבו ומתרפק על קרן שמש עד שנרדם.

גם אני נכנס ויוצא מן התפילה. כמה צער
נושאת המחשבה! כל הרהור ממית ילד. עם כל
ספק כבה כוכב. אבל בעוד שהמילים ריקות
מתוכן, גם למחשבה (כמו לתפילה) מנגינה.
הו, המנגינה! כ-מה צ-ער יש ב-מח-ש-בה...
עצי השדרה מיד כפפים ונושקים לרצפה.

אני שומע את חברי הטוב אותנפישתים קורא
לי. מה שלומך אני שואל אותו והוא נאנח
משום החיים המשעממים בדילמון. אני שואל
אותנפישתים מה יהא עלינו והוא אומר הגשם
הזה ייפסק אבל אחריו יבוא אחר אלא שאז
יקראו לנו בשמות קצרים.

אני חולם חלום. שמי אלברט. אני אני (האף
הדיונוני, השערה האחת הסוררת המזדקרת מן
הגבה) אלא שמשום ששמי אחר, חיי שונים –
אם כי רק בסטייה קלה מן המציאות. מחיר
קילו עגבניות במכולת הוא שלושה שקלים
במקום שניים ותשעים. שיערה של הילדה של
השכנים אדמוני במקום שחרחר. הירח הוא
אותו הירח אבל כל הספרים שכתבתי חסרים
אותו ובמקומות בהם היה ואיננו כתובה עכשיו
המילה קרואסון.

אני חולם. שני ספרים. שלושה. שלושים
ושניים ספרים. זה בתוך זה. מעורבבים. לכל
ספר קטן אוויר משלו ולכן את הספר הגדול
יכולים לקרוא רק אנשים שריאותיהם
מפותחות, כמו הטיבטים בצ'ינגהי שבתייהם
קבועים כ-3000 מטרים מעל פני הנהר ממנו
הם דגים את דגיהם.

אני חולם: אני חוזה ברגע היווצרותו של הירח. לפני ארבעה וחצי מיליארדי שנים. עצם גדול פוגע בכדור הארץ העתיק. לב האדמה נשבר ואחד השברים מטפס מעלה ושם לובש את הצורה העגולה. אני רואה איך עולה הזריחה הראשונה ושומע את דממת הלילה הירחי הראשון ומבין שזו תחילת הגעגוע. כדור הארץ מביט מרחוק בלבו שלו. נחסר ומתמלא.

אני חולם אישה. חלום קצר מאד (אורכו כאורך
המילה "אישה") אבל כמו שיר הייקו או כמו
יתוש עתיק הכלוא בענבר הוא אוצר בתוכו
תקופת חיים שלמה. היא. ואני.

סתיו (שהוא דיו)

עם המכשיר הזה שהוא הגוף תחת המכשיר
הזה שהוא הלילה (היא אומרת), אני עוֹשֶׂה
תנועה. זו תנועת ההמרה. אני מוסרת לירח
איבר, והוא מחזיר לי באיבר חושך. אט אט
נושרים ממני כל סרחיו העודפים של האור.
הנה איבר הידיעה. הנה איבר הגיל. הנה איברי
המיץ. עכשיו הרחם עומדת אפלה. קח את
השמש שלך ושים בתוכי ואני אלד לך ילדה
חסרה. אנה תקרא לה אנה ולא תדע אנה הלכה.

ועוד יש בתוכי חיות ולכן שמי תיבת הגומא
ושמך ברוך השם. עוד מעט ירדו המים ואני
אניף את רגליי על הרי אררט (א' הבריאה ו-ט'
החודשים ובתווך רגל ועוד רגל שאניף) ואלד
אל ידיה של המילדת הגדולה הזו הרוח את כל
מה שאצרתי בתוכי. תחילה את החיות הזכרים
ואחר כך את החיות הנקבות ואז במין נס
השמור רק לרגעים רומנטיים מאד אלד את
עצמי והרוח תניח אותי בזרועותיי ואני אתאמץ
עד שאבקע את ריאותיי במכת אוויר ועיניי
יולידו (טיפה וטיפה) את המים הפנימיים.

היא מכניסה את השבת דרך פגם בשפה (היא
אומרת ויחולו השמיים ובבת אחת נגדש החדר
הקטן שכינה). אנו מקדשים על היין
ומתפללים. אל תלך מאתנו (אנו אומרים).
לפעמים אנו שותים משקה מוגז או שמרימים
חפץ מסוים ואתה פתאום נידף. כמו בפעם
ההיא שבה הזזנו את המיטה מצדו האחד של
החדר אל צדו האחר ומשהו באופן שבו זכרנו
את שמך עֲיָן־ךָ.

היא אומרת תראה אותי שאני רוקדת. רוקדת
את ריקוד הגוגל. אתה יכול להטיח בי מילות
חיפוש ואני אמצא, בתנועות האגן, את
התשובה הנכונה.

היא עמלה מאוד לפעום את הלב. כל פעימה היא הפעימה החסרה והיא נדרשת פעם אחר פעם לקרוא לדם (היא אומרת וימן אלוהים רוח קדים חרישית) ואז להחזיק בו בדיוק במידה הנכונה לפני שתשוב ותשחררו. ולפעמים היא שוכחת לקרוא. כמעט ואין להבחין. אבל אני יודע כי אני שואל אותה אם ראתה את המחברת והיא עונה לי בצבעים. כחול. כחול. כחול.

אני מרכיב משפטים והיא מפרקת. אוחזת במילים כמו בחיות קטנות ופולה מהן, אות אחר אות, את השפה. אני הולך אחריה, אבל באמת אני דורך על מקומי. גם בחלום אני יודע: הרי היא האישה הפנימית. ציפורניה הכסוסות – כסוסות בלבי.

היא אישה-שמש. שולחת את זרועותיה הצנומות והארוכות והחמות אל כל האנשים שברחוב. אנו חוצים את היום (אני חג סביבה) והיא אט אט מסמיקה ודועכת. אני לוחש לה – הראי לי את מימד הטפשות שלך. אנשק אותו בשפתיי הטפשות. שגרה מתוקה תיפול בינינו כמו שינה בין ריסיו של תינוק. הרגעים יחלפו מעצם פעימות הלב. גרמי השמיים ימשיכו לרחוק זה מזה, אבל בלילה, מבלי משים, תיגע ידי בידך – אבל היא כבר שקעה בצדה המערבי של המיטה.

היא לוקחת אותי אל המקום שבו היא מתחילה. אל עץ הפיקוס הגדול שתחת גשר הירקון. כאן (היא אומרת) קורית מדי שחר הבריאה. בשורשים האלה אני נוצרת ואז מתפשטת לרחוב נמיר, רחוב ההלכה, רחוב ביאליק ומשם אליך, ואם אתה איננו אז אל החלונות הראשונים שעולה מהם תפילה.

ולפעמים היא קוראת לי אל תוכה. אל הקובה
הצרה של הבשר. מפאת הדוחק, כדי שאכנס,
עליה לצאת. עכשיו אני (כלומר היא) יוצאת
אל הרחוב. אני אומרת אל האנשים תראו אותי
שבתוכי אדם שלם ובתוכי שני אדמים ואני
ציפורניי עשרה ירחי אלול גרוסים והנה אני
בשלה.

אני מדהירה סביבי סימפוניות עצב. בתיאטרון
היהלום אני קופצת מהצליל דו אל הצליל לה
אצל נגן הקסילופון. ים הכובעים והפיאות
רוחש וקוצף, אבל נגן הטובה השמן נופח סי
במול, ואני מיד לוקה ברחמנינובה חריפה
ומתאהבת בו.

עיני התנועה פקוחות לרווחה אבל את עיני
האומדנים אני עוצמת. העיניים האלו שיודעות
כמה קרובים או רחוקים כל הדברים. אני
מתמצאת בחלל לפי איכות החריזה. כל מה
שנחרז עם המילה אולי עומד לשמאלי, וכל מה
שנחרז עם המילה אלמנטים נצרר באופק עד
שכמעט ואיך לראותו.

את ציפורניי אני כוססת. הציפורניים שצימחו
בי אמי ואבי. נגיסה באגודל – ואוזן אמי
שותתת דם. נגיסה בזרת – ורגלו של אבי
נחסרת והוא מועד במדרגות. אפשר לומר
שאני מיימת את עצמי דרך צמצומי הקרטין
בדהרתי חסרת הפשרות אל מתארי הסהרון.

אני אוצרת בשריריי סודות גדולים אודות העיר האומללה הזאת, עיר החלומות שלך. זוויות השפה המצטמצמות בנבכי הסמטאות. רק אני יודעת איך בהיצרות הנתיבים נופלת המילה אל זרועותיה של מילת ההיפוך שלה וכמו משוגעת או פרפר מגולמו מתקלפת מן האותיות.

הכול יקר כל כך. אפילו על נוזלי הגוף אני
משלמת. בדמי אני משלמת על דמי. הזמן מקיז
את רגעיו מתוכי רגע אחר רגע ואני דמי דל
וחובי לזמן הולך ותופח, הולך ותופח.

אני חושבת עליך. על תחילתך ועל סופך. אני
אוחזת בשני הקצוות האלה כמו ילדה בחבל
המשחק ושרה:

אתמול ירד גשם כל הזמן
היום היה קצת שלג כאן
מחר יהיה פה קר נורא
ומחרתיים סערה
ומה היה שלשום?
ממש כמו היום
ומקפיצה אותך.

ראו אותנו שאנו מחליפים את לבבותינו זה
בזה. בתור בבנק. לפני כולם. הפקידים.
הלקוחות. המאבטח הזקן. לפי שער הזמן. לב
השעות ממני אליך ולב השעות הקטנות ממך
אלי. ראו את הדם. ניגר על הטפסים.

תלאות היום רבות אבל גם הוא סופו שיהא
מושלך אל פח טיוטות כל הימים ואני סופי
שאחזור אליך עייפה. צירי הלידה המחודשת
של דמותך הנבוכה תוקפים אותי כבר בחדר
המדרגות. אני כורעת על הסף ולוחצת את
הרחם השחורה עד שאתה שב ויוצא אותי.
והנה אני. תחילה שוכב על גבי ואז מתהפך ואז
זוחל ואז קם ואומר כמו היבבה הראשונה
אליענה. והיא פונה אל המטבח ואומרת לי
תלחץ על הקומקום ואז שולפת את סכין הלחם
מן המגירה, ובהינף אחד פולחת את חבל
הטבור –

חורף (שהוא שפתיים)

הו אדונֵי שהוא כל הדברים כמו ברך פצועה או קליפת הפרי שקרויה זג. אני כותב "אני" וכותב "האישה" משום שכל חדר בלב הוא לב בפני עצמו וקשה להתאים את הפעימות. ומלבד לכך גם הלב העוטף את הלבבות אינו אחד. יש לבבות רבים וכל אחד מהם חצוי. לב הנפש חצוי בין הזכרי לנקבי. לב המילה חצוי בין התפילה והכתיבה. לב האהבה חצוי בין היא ואנחנו. לב הילדות חצוי בין הילד שהייתי לבנותי. לב הגוף חצוי בין הראש והבשר. לב השמיים חצוי בין מה שאני רואה לבין מה שאיני רואה ולב הזמן חצוי בין האינסוף לשעה שיש לאסוף את בתי הקטנה מן החוג.

הו מלך מלכי המלכים, אתה שאין לך שם אבל שמך הוא כשמו הלבן של הסתיו, הרשה לי להסב לרגע את תשומת לבך אל השם העצוב אפריים. תן לו לשם הזה עונה משל עצמו שהרי אין לו מקום בארבע העונות שבראת. בעונת אפריים לא ירדו גשמים ולא תזרח השמש. אדמת אפריים תעמוד עירומה. אבל מן המזרח תעלה צורה גדולה בוהקת והיא תהיה השם אפרת.

הו אבינו שבשמיים ובאבקת הכביסה פרסיל.
ראה את המילה "אבא". כמו מעגל נידה.
מישהו טובל את גופנו במקוואות נסתרים.
האל"ף ספוגה דם אבל הבי"ת שוקעת והאל"ף
שבה ועולה מבארות המילה טהורה.

גם לתפילה הזו שני נוסחים: ספרדי ואשכנזי. ההבדל דק מאוד. בנוסח האחד (הנוסח הנכון) יש לקרוא את התפילה כמות שהיא. בנוסח האחר יש לסוב על ציר הזמן ולהיוולד לאב אחר ולגדול ובבוא העת לקרוא את התפילה כמות שהיא (כלומר בנוסח הנכון). ועוד נוסח לתפילה והוא אינו נכון או לא נכון אלא שהוא תפילה אחרת לגמרי. שם אין מילים אלא אוויר והוא ננשף מן הגוף (זו התחינה) ונשאף (וזה המענה).

הנוף נסחט אל העיניים כמו נוזל סתרים אל
הנייר. המפל בשמורת הטבע אינו יודע שהוא
מפל אבל יודע את החבל הגודר אותו ואת
המבטים שמאחורי החבל. וגם אנחנו (כלומר
בעלי המבטים) יודעים את החבל. ואיננו
יודעים שאנחנו המפל.

ראה. השמיים שחורים. אבל בין הדפים זורחת
המילה היפה "לבנה".

ראה את העיר הזאת הסובבת לוויינית אדם
אחד. הלילה שלו והיום שלו וכל תנועת
הרכבים כולה מכוונת לקראתו. אבל הוא במין
עיוות של הבריאה סובב פנימה את לבו שלו
ומשום שכוחות הכבידה חלשים אין לו בכל
רחובותיו חניה.

הרי כבר אמרנו (אתה ואני) הכל. צירופי מילים שאין להעלות על הדעת כמו שלושים ואחת פעמים המילה "אבל" ואחריה המילה "קרום". כבר חטאנו ביהירות ובבורות וחמדנו אישה ועוד אישה והעלינו את בנינו לעולה אל אל שלא ביקש מאתנו דבר. כבר חשבנו את השם אברהם ואז חשבנו את כל הדברים האחרים מלבדו. כבר היפכנו את מיננו ומן המין ההפוך גלפנו שדות חיטה. כבר צמצמנו את עצמנו וחצבנו באוויר מקום ובתוכו הושבנו איש בשם עמיר או אישה בשם ליאורה ואז הפנינו מהם את עורפנו והלכנו לאכול אוכל שקוראים אותו פאד תאי. כבר לא ידענו את כל הדברים ואז רק את חלקם ואז לא ידענו שכלל יש דברים. רק דבר אחד לא עשינו והוא שאומר לך את שמי האמיתי וזאת משום שאם אומר אותו יראו כולם פתאום את השמיים (כלומר את השמיים שלי) ואני הרי מתבייש.

בתוך התפילה חבוי ספר שירים זעיר מאד. השירים שבתוכו עשויים מחומר שאינו מילים ואין לו צליל ואפילו משקל. זהו חומר האי סדר. ערוכים בו כל המקומות אליהם הגיעו הדברים שיצאו ממקומם. אי אפשר לעיין בספר השירה הזה או כלל להבחין בו, אלא בדיעבד. כמו אסטרונוט שיצא למשימה רבת שנים בחלל ופתאום, בצורתו של צביר כוכבים רחוק, הוא רואה את רגע לידתו שלו ובתוך החליפה האטומה בוכה.

עזור לי. אני מבקש לומר דבר פשוט מאוד. למשל לראות מזלג ולומר מזלג. או לראות אדם שותק ולומר את שתיקתו יחד איתו. הרי אפשר לכתוב ספר פיוטי מאין כמותו על כוכב רחוק שאין לו שם ועל האיש האחד שחי שם ומעמיד על האדמה החשופה כתלים. ואפשר במקום זאת לברך על כריכי השוקולד ולהניח אותם עטופים בילקוטיהן של הבנות והמקום בעולם בו חסר הספר שלא נכתב – יתמלא מעצמו.

עזור לי להבין את המילה אמא. אני מסתכל
אבל לא מצליח לשים לב לאותיות. כמו בריאה
על גבי בריאה אחרת אלא שבאחת בית
היולדות נמצא בכתובת שגויה.

עזור לי משום שהמילה לב שבראה את העולם
עכשיו נשברת בחזה ואם תתוקן אמנם ייברא
עולם אחר אבל רק בעולם הזה נמצאת פינת
הרחובות בה לראשונה נשקה לי אהובתי.

עזור לי לא לעשות דבר כי אם את הדבר עצמו.
עזור לי את החדר הזה. את כפות ידי. את
המרחק העצוב בין הטבור לעצמות השדרה.
עזור לי כמו שאדם מביט באדם אחר או כמו
שזוכרים מגע של יד על אף שלא נגעה בנו
מעולם.

אספר לך סוד: ראיתי אהבה. ראיתיה והיא הייתה אחת. היה לה ריח והיה לה טעם והייתה לה צורה והיה לה צליל, אבל מגע לא היה לה, וכשהנחתי עליה את ידי חשתי רק במגע שלי. אני יכול לספר לך שהיא עמדה על הגשר שביני לביני ושתהום רחשה תחתיה. אני יכול לספר לך שאתה היית התהום. אבל כל זה יהיה שקר. האמת היחידה היא שראיתי אהבה ושכשנגעתי בה לא חשתי אלא בי. אבל יש סוד אחר. יש סוד ואגלה לך אותו. לא ראיתי אהבה.

אני מבקש לטעות אבל הכל מונהג וכל טעויותיי נכונות. אני מבקש ליפול אבל האדמה איננה. אני מבקש לא לדעת אבל בנמיכות המחשבה ספון אוצר גדול. ראה אותי שאני מנתק את עיניי מחפץ מסויים ואת החפץ יוצא את עצמו והופך בשר ודם. הדף הלבן במחברת שהוא הקבצנית על הספסל בשדרה והעט שהוא כלבה. צעיף המשי האפור בחלון הראווה שהוא הילדה שפעם אהבתי. שני קירות האבן המאוזבים תחת ביתי שהם אבי ואבי האחר. כפיס העץ על החוף שהים בא והולך בו שהוא (דלק וכבה) הלב.

רק האמונה אינה אלא האמונה. אם כתבתי עץ,
העץ הזה הוא האמונה. אם כתבתי אישה,
האישה הזו היא האמונה. גם אם אתאמץ
להפריך את הדברים האלה, לא אוכל. אני
כותב "אני לא מאמין" – וכל מילה היא
האמונה.

וגם זו האמונה: לחלום בלילה על עיר ריקה
מתחת לפני האדמה ולשים בה (בחלום) ריח
תבשילים.

אולי מוטב שאשתוק. רציתי להתפלל אבל אני
מדבר רצוא ושוב בעצמי וזאת מתוך חוסר
ברירה, שהרי רק אני עטוף בגופי. אבל אני
נשבע: מאחורי כל אות עומד אדם שלם ואף
אחד מהאנשים הללו איננו אני.

הכתיבה קשה מנשוא. במכמני הלב השפה פשוטה מאוד. רק שתי מילים. המילה ירח והמילה האחרת שהיא כל מה שהירח מאיר ולכן נעה (במחזוריות קבועה) בין בהירות גדולה לאפילה.

לפעמים יש אונומטופיאה שאינה קשורה בצליל אלא בתנועה. למשל כשנשמה יוצאת מן הגוף האחד ונכנסת אל הגוף האחר ובאותו הזמן נשמת הגוף האחר יוצאת ממנו ונכנסת אל הגוף האחד. תנועת היציאה של האחת היא האונומטופיאה של תנועת הכניסה של האחרת, ולהפך. בדיוק משום כך אפשר לכנות את המרחק שבין המילה והלב בשם. למשל אביהו. ולא לקרוא בשם הזה אלא בעקיפין. למשל לומר "האיש הזה אבי הוא" אבל לא להתכוון לאיש אלא לכאב שנתונה בו הדרך הארוכה הבלתי פסועה.

זה הסוד. רשמו את המספר 1000 ואמרו את המילה אלף ואז פסעו אלף צעדים ובמקום אליו תגיעו חפרו בור וקברו בו את המילה ואת המספר ואת הצעדים וכסו אותם והביטו בידיכם ומן האדמה הרטובה שבין ציפורניכם תעלה אמת גדולה. ואם תשאלו מדוע דווקא אלף – לא תעלה האמת.

אביב (שהוא מילה)

יש מקום בבית, תחת שעון האורלוגין הישן של סבי, שם הכאב גדול מאד. עומדים שם המתים והנוטים למות ואף אתה עומד שם, חצייןך יודע וחצייןך אינו יודע, ומה שאתה יודע כואב ומה שאינך יודע כואב, והזמן אינו עומד שם, ועומדים שם סימני הפיסוק אלא שכולם נקודות.

כמו בהרות זיקנה על העור, כך מופיעה המנקה
בפתח הדלת. שמה לונה משום שכמו הירח גם
היא אינה מבדילה בין דבר לדבר ומאצילה את
קרניה (קרן האיבוק וקרן הצחצחות) במידה
שווה על מדפי הבגדים ועל ספרי השירה.

היא שואלת How Are you doing. הגוף
החיצוני עונה לה (fine) אבל הגוף הפנימי
מסב את עיניו מן האור שהרי כל הנשים
מצויות בדרגה רוחנית גבוהה מאד.

עברית היא אינה קוראת אבל לספור היא יודעת
והשיר האהוב עליה הוא השלישי בספר הדק
ביותר משום שכל אחד משלושת בתיו בנוי
משלוש שורות וכל שורה מורכבת משלוש
מילים ובכל מילה שלוש אותיות ורק במילה
האחרונה ארבע, אבל מופיעה בה פעמיים
האות האהובה עליה (זו המורכבת משני
חלקים והחלק הגדול מסוכך על זה הקטן).

צריך להקיף את העולם במבט ולשקע בעיניים
כל מראה ומראה כדי שיתרחב הלב דיו להכיל
את דמותה היושבת על אדן החלון ומעשנת
סיגריה דקה. מה היא רואה? את הקווים. כמו
בדפי האוריגמי גם העיר מקוקות ואם
מקפלים אותה אל תוך עצמה, היא הופכת
לברבור.

אפשר להשאיר פתק למנקה:

There's a new bleach bottle in the cupboard.

ואפשר לומר את האמת ולרשום:

מנקה יקרה. אנחנו כותבים לך מתהום הנשייה של כל מה שאינו נודע. מכאן נדמות פנייך ארוכות וחיוורות. הרי גם את אינך נודעת. את עומדת נוכח חפצים ברורים כמו שידה נעולה או ברז חלוד ולבך שחוק ומטושטש ואנחנו מתקשים להבין את העולם.

המילים הולכות ונפרמות. חוטי האותיות
עולים השמיימה אבל האטמוספירה כבדה והם
מאטים עד שנעצרים ועומדים תלויים בריק.
החלל גדוש פרמי תפילה. קרום היקום רחוק
ולא יובקע. המילה אמן עומדת פגומה בין
השמש והאדמה ומטילה את צלה הגדול על
העיר.

כל התפילה שגויה. כדי לתקן אותה צריך לקחת את המילה "לכאורה" ולהניח אחרי כל מילה אחרת. לדון את המילים כולן לכף ריקה נצחית. אפילו אחרי המילה "לכאורה" יש להניח את המילה "לכאורה", שהרי כל הדברים אחד ואם דוחסים אותם אל מילים כמו "ירח" או "מנקה" או "לכאורה" תמיד יבצבץ שאר היקום מגבולות המילה כמו אדם כבד משקל המנסה להידחק אל חליפת תינוק.

מה יש לי בלבי מלבד פחים וחתולי רחוב. לא
קיפחוני. לא השחיתוני. באהבה גדולה יצקה
בי העיר האומללה רמת גן את כל מסדי החוסר
והמלאות ואני התערסלתי בתנועה שקטה
מאלה לאלה ותו לא. אילו היה לי די אומץ
הייתי משליך את התפילה הזו אל הפח ויורד
אל השדרה ומנשק בזו אחר זו את כפות
רגליהם של כל חסרי הבית.

זוהי תפילת פרידה. בכל רגע נברא העולם מחדש, וגם האנשים וגם האלוהים. וכמו האמונה רק הרגע הבא הוא אותו הרגע משום שתמיד טרם ארע. בכל העולמות האלה, שטרם התחוללו, אני מבקש תנועה. אחת. לא משנה איזו. יד שתאחז בבגד. רוח שתעבור בעשבי השדה. פיסת חלודה שתנשור משער ישן. ענן שיתפזר. תנועה חסרת חשיבות אבל אני אדע שהיא שלי. וכמו הפרפר הכאוטי שחבט בכנפיו – כך אני אהיה, והרחק ממני, התנועה תתרחש.

אולי אני רק מבקש לומר שהאהבה אינה
האהבה ושהאהבה היא האהבה. והפער בין זו
שאיננה וזו שֶהֵנָה – גם הוא האהבה.

ראו זה פלא. בתוך האדם תפילה ובתוך
התפילה אדם והאדם גם הוא נושא תפילה. כמו
לב בתוך לב בתוך לב. ובאמת לכל טיפת דם
טיפת דם קטנה האצורה בה ובכל ירח פרוש
חלל שלם ובתוכו ירח אחר וגם העיניים
נכפלות אחת באחת וכל מבט הוא הד. אבל
הפלא האמיתי הוא המילה "פלא", שהרי היא
נאמרת פנימה, פ' הפה אל ל' הלשון אל א'
הגרון – והמקום אליו היא מחליקה ונעלמת –
הוא הפלא בעצמו.

ראה את כל מילות הצער האלו. ארבעת אלפים
וארבע. צער הפרידה מארבעים ושלוש שנותיי.
צער ההודיה על הפרידה. צער השמחה על
הצער.

אלו המילים המפורשות ביותר. כמו דו"ח נתיחה. כאן הטחול והנה הכליות ותחת אינספור סימני המחיקה, הלב. אין תחושה של התעלות או אפילו של רווחה. הגוף ריק אבל כבד. הלב הוא הבשר והבשר הוא המילה והמילה היא הרוח והרוח היא האדמה והאדמה היא הדם והדם הוא הלב. עכשיו אפשר להושיט יד אל השמיים ולגרוף את כל הכוכבים ממקומם. החשכה סופסוף תאיר מתוכה את הגעגוע. והנה המראה היפה ביותר: